

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

§. I. An & per quos Christus meruerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

Immo nec
peccare
potuit de
ordinata
potentia,

44.
An Unio
hypostatica
faciat hu-
manitatem
etiam de
potentia
absoluta im-
peccabilem.

Ratio id
non satis
ostendit.

tholici. Idque in primis ratione Unio-
nis hypostaticæ, cui debebatur talis gra-
tiarum plenitudo, quæ non tantum iusti-
ficaretur, sed & in omni bono firmare-
tur. Deinde ratione beatitudinis, quam
habuit ab instanti conceptionis. Denique
ratione finis Incarnationis, qui est red-
emptio à peccatis.

Nihilominus Unio hypostatica non
reddidit Christum de absoluta potentia
impeccabilem; juxta Durandum & Ga-
brielem. Colligiturque ex Scoto, partim d.
2. qu. 1. n. 9. partim d. 12. n. 2. & sequuntur
communiter *Scotista* contra plerisque al-
ios, quorum Nonnulli temeritatis nimis
temerè notant *Scotistarum* opinionem; quæ
tamen spectatâ ratione est longè solidior.
Probat: quia natura assumpta ex vi U-
nionis præcisè non redditur in se potent-
ior, sapientior &c. sed ipsa ejusque po-
tentia manent ejusdem rationis cum nos-
tra natura & potentia illius: neque suffi-
cienter hætenus quisquam ostendit, quòd
Deus absolutè loquendo teneatur aliud
donum superaddere, aut eam exterius pro-
tegere, vel aliud facere, ne possit pecca-
re. Confirmatur: quia nulla est physica
oppositio inter unionem hypostaticam &
omissionem alicujus præcepti aut volitio-
nem objecti vetiti: cum non sint in eo-
dem subjecto, neque unio ipsa sit princi-
pium effectivum actus peccato repugnan-
tis, neque instar formæ voluntatem Chri-
sti, alioquin ejusdem rationis cum nostra,
necessariò ad talem actum determinet si-
ve ad non peccandum; immo non neces-
sariò ipsa unio per intellectum præpona-
tur voluntati, utpotè quæ posset ignorari
absolutè loquendo ab eo qui unionem ha-
bet. Nil denique cum unione absoluta nec-
essitate connexum id præstat. Accedit,
quòd saltem non implicet humanitatem
Verbo unitam peccando unionem amitte-
re; sicut iusti amittunt gratiam peccando.
Et quàmvis ob hoc quidam excogitave-
rint humanitatem Christi productam esse
per ipsam unionem hypostaticam, id ta-
men non satisfacit; cur enim repugnat
humanitatem aliter produci, immo unio-
ni præexistere? Tunc ergo non implica-
bit quòd præmissum est. Quod si urgeat
quis, etiam tunc operationem consequi
supposititalitatem & unionem posterius nat-
urâ. Contrà: cur implicat saltem huma-
nitatem operari prius naturâ quam unia-
tur?

45.
Patres quo-
que patuntur
explicatio-
nem.

An salica-
su Verbum
disceretur

Nec obstant Patres objici soliti: qui
satis possunt explicari de potentia ordi-
naria, & de impotentia peccandi morali.
Quo modò faciliùs apparet libertas Chri-
sti in materia præcepta.

Non obstat etiam, quòd sequi videat-
ur Verbum posse peccare & esse pecca-
torem: nam hoc ratione communicatio-

nis idiomatum non deberet magis absur-
dum videri, quàm quòd nunquam dicatur
passum, immo mortuum: cum tamen vita
sit perfectio maximè Deo essentialis.

Instabis, culpa humanitatis verè redun-
daret in Verbum, eò quòd hoc unitum
humanitati in supposito unitate deberet il-
lam dirigere, & ne peccet impedire. Sicut
obligator rex impedire subditorum deor-
dinationes, quæ alioquin ei imputantur;
prout etiam voluntati imputatur inordi-
nata appetitûs sensitivi, aliarumve poten-
tiarum operatio. Resp. Neg. Ass. Ad pro-
bationem dico, non aliter obligari Ver-
bum impedire peccatum humanitatis ei
unitæ, quàm obligetur Deus Pater aut
Spiritus sanctus: obligatio enim cadens in
divinam Christi voluntatem debet, uti
ipsa voluntas, esse communis tribus per-
sonis. Quare non aliter tenetur impedire,
quàm peccata aliarum creaturarum, sci-
licet per præcepta, comminationes, con-
silia &c. Esto speciali obligatione ex lege,
contractu vel officio teneretur Superior
impedire peccata subditorum. Similiter
voluntas obligatur regere ceteras poten-
tias sibi subiectas, quæ non habent distin-
ctam libertatem, & fundantur in eadem
natura rationali; quàm ut sic consequitur
obligatio vitandi peccatum in se & suis
potentiis: quòd non nisi per voluntatem
tamquam principium liberum fieri potest.
In Christo autem sunt duæ totales natu-
ræ, singulæ liberæ, & singulæ (non au-
tem suppositæ, ut sic) consequitur pro-
portionata obligatio; adeoque peccatum
naturæ humanæ non redundaret in di-
vinam, etsi in unitate suppositi conjun-
ctam.

Ex prædicta opinione *Scotistarum*, col-
ligi potest à fortiori, posse cum Unione
hypostatica consistere de potentia abso-
luta peccatum habituale, quòd v. g. an-
tea commisisset humanitas tempore præ-
existens prout præexistere potuisset. Alii
tamen consequenter docent implicare, ut
unio hypostatica sit in subjecto, quòd
non sit aut hoc ipso quòd uniatu Verbo
non fiat gratum Deo.

Q U Æ S T I O I V.

De Merito voluntatis Christi.

s. 1.

An & per quos actus Christus
meruerit?

Dico I. Christus ejusve voluntas hu-
mana verè & propriè meruit. Est de
fide. Patet ex *Isaie 53. Vers. 10. & 11. Ad Rom. 8. Vers. 18. ad Philipp. 2. Vers. 9.* Idem patet
ex

§. II.

Quo tempore, & quid sibi meruerit?

Dico III. Christus meruit toto tempore vite mortalis, scilicet ab instanti conceptionis usque ad instanti mortis. Ita communiter Doctores. Ratio est: quia isto tempore duravit in Christo status viatoris ad meritum requisitus; nec aliquid etiam in somno effluxisse sine merito, satis persuadet Christi perfectio. Deinde toto tempore praefato habuit potentias expeditas, & aphantasmate independentes, ac in operando infatigabiles. Unde etiam meruit in iplo instanti conceptionis, in quo utique habebat potentias expeditas & principia merendi. De iplo instanti mortis dicendum, quod Christus in illo meruerit, si sit vite intrinsicum; non meruerit, si extrinsecum: de quo Philosophi variant, nec sacri Doctores fuerunt solliciti, dum Christum asserunt per mortem nobis meruisse.

49. Meruit jugiter ab instanti conceptionis inclusivè usque ad instanti mortis exclusivè, si sit extrinsecum; alias etiam inclusivè.

Unde nec meruit Christus per vulnus laterale, utpote juxta textum Scripturae & Clementinam unicam de summa Trinit. inflictum post mortem; sed meruit per liberam illius praevisi in vita acceptationem, sui que oblationem ad illud post mortem sustinendum. Et hoc modo explicari potest Leo Papa Epist. 4. cap. 6. Ambrosius lib. 10. in Lucam cap. 23. Et quod canit Ecclesia, Christum vulneratum mucrone divo lanceae, atque ut nos lavaret crimine seu fordibus criminum, mansisse unda & sanguine. Scilicet quod susceptio istius vulneris fuerit meritoria objective, non formaliter. Vel etiam explicari posset de significatione mystica aquae & sanguinis, quae ex latere Christi effluerunt, quod significarent duo principalia Sacramenta, Baptismi & Eucharistiae: quibus tamen efficaciam constat esse collatam ex merito & passione Christi viventis.

50. Non meruit proinde per susceptionem vulneris lateralis.

Dices: Christus etiam nunc orat sive interpellat pro nobis; ut dicitur ad Rom. 8. ad Heb. 7. & 1. Ioan. 2. quidquid Vasquez illas Scripturas ad sensum improprium detorqueat, existimans Christum nunc tantum interpretativè pro nobis orare, quatenus sanguis & vulnera sunt patri praesentia, eumque ad misericordiam flectunt. Ex hoc autem sequi videtur, eum etiam post mortem mereri, scilicet exauditionem. Resp. admissio Antec. Neg. Conseq. quia Christus in via meruit, ut in caelo orans semper exaudiretur. Alioquin oblatione corporis sui omnia (adeoque & meritum) consummavit, juxta Apostolum ad Heb. 10. Quod si quis vellet orationem

51. Etiam in caelo propriè orat pro nobis, citra novum meritum.

D 2 nem

operations proprie merito. ex Trid. sess. 6. cap. 7. ubi Christus dicitur causa meritoria nostrae justificationis. Denique ex conditionibus meriti, quae actibus Christi perfectissimè conveniunt.

47. Dico II. Christus meruit per actum dilectionis tam Dei quam proximi, per actus virtutum moralium etiam praecipuos, immo per quoslibet actus liberos. Ratio generalis est: quia omnibus illis potuerunt convenire conditiones meriti: cum actus etiam praecipui essent Christo liberi: actus quoque virtutum moralium aut ex objecto indifferentes dirigerentur à Christo per virtutem supernaturalem ad gloriam Patris. Immo etiam hoc secluso videntur actus in se honesti, etsi forte naturales, (secus foret de indifferentibus ex objecto & fine) fuisse in Christo meritorii, Unionem hypostaticam seu dignitatem personali suppletent actus supernaturalitatem: sicut etiam dignitas personae aequalem valorem omnibus actibus, etsi alioquin in se inaequaliter perfectis conciliavit. Vide Suarez disp. 39. sect. 2.

48. Solum est difficultas de actu dilectionis Dei, qui consequens visionem beatificam juxta plerosque Doctores non erat liber à necessitate, adeoque nec meritorius. Et quamvis liber foret adhuc videtur posse dubitari, an in Christo fuerit meritorius: eo quod etsi is foret viator, actus tamen ille non competeret ei quae viatoris, sed quae comprehensori. Supposita tamen libertate ex parte operis, non improbabilius ei posset concedi vis meritoria, dicendo ad hoc sufficere, ut in operante simpliciter reperiat status viae, etsi alioquin actus ipse ad viam non pertineat. Unde ad hoc inclinat Scotus d. 18. n. 9. Ac n. 10. in fine movens dubium, an fructus respectu Verbi in se seu ipsius Deitatis sit actus meritorius, vel actus ille ut tendit in objecta alia relucens in Verbo; Respondet: posset dici, quod utroque modo, & maxime ut actus tendit in alia objecta à Deo visa & dilecta ibi; in qua tendentia clarius apparet libertas. Tandemque conclusit: Eligatur via magis gratia. Itaque si quis eligere malit, Christum non meruisse per amorem beatificum ut sic, adhuc dicere posset cum Doctoribus passim ipsum meruisse per alium saltem actum amoris Dei, sive naturalem (ut vult Praepositus) sive supernaturalem, quo volebat Deo bona extrinseca, v. g. laudem creaturarum &c. (ut vult Lopez) aut certe supernaturalem, qui consequeretur scientiam Christo infusam in proprio genere, adeo sit tum duplex notitia, tum duplex Dei amor supernaturalis in Christo fuerit ut Suarez sup.